

poder realitzar el "camouflage". A l'anar a pujar al vagó, el camarada que feia la guàrdia al seu davant, va sospitar d'aquell embalum estrany i em va fer tornar enrera per a reunir novament el soviets de l'estació, el qual, aquesta vegada, decidí de donar-me un paper misteriós amb el que vàreig anar a una guixeta, darrera la qual seia una xicota d'uns 15 anys en plena febre de treball. Li vàreig donar el meu paper i el meu envoltori; la vàreig veure manipular una primitiva màquina de càlcul, feta a base de boletes negres i grogues enfilades en un enreixat de filferro. Dos minuts després la noia em demanà sis rubles i es quedà amb ells, amb l'aparell i amb el meu paper. Vàreig tenir la sensació que havia perdut per sempre més les tres coses, però, com que havia trucat per tercera vegada la campaneta de sortida del tren vàreig deixar córrer tot intent de restar i vàreig apressurar-me a agafar el meu lloc, sense contraband. Una funcionària de l'Agència Intourist, en guardapols i gorra de visera, es passejava per dins del tren cercant lloc per a diversos estrangers, congressistes francesos, que per no haver retingut el llot de segona classe a Berlín no tenien ara on ficar-se; el conflicte va ésser resolt d'una manera absolutament il·lògica, car els varen fer anar a tercera classe (seient dur), essent així que en el cotxe de primera classe internacional hi havien llocs buits. Primera decepció!

En el nostre compartiment estem Fryer i jo amb dos russos: un d'ells resultà ésser un general en funcions, a desgrat de tenir les aparences d'un sargent, l'altre, ens diu que és mecànic electricista i, en canvi, té aspecte d'enginyer i posseeix una fonda cultura. Comencem el nostre interrogatori, després de l'indispensable intercanvi de primeres matèries (diaris, cigars, caramels, etc.). El general solament parla rus, però, el seu camarada ens serveix d'interprete (cal advertir una vegada per totes que el qualificatiu de camarada—tavarisch—és usat entre els russos amb tal prodigalitat que arriba a resultar insuportable, malgrat el seu agradable significat. Ens assabentem que l'actual exèrcit rus (exèrcit roig) consta solament de 500.000 homes, amb uniforme únic en el qual els graus (antigues dignitats) es distingeixen només per petites diferències en l'escut de la gorra. El partit comunista que actualment governa, dictatorialment, Soviètlàndia, consta, en conjunt, de

dos milions set-cents mil associats, més quatre milions de simpatitzants activíssims que constitueixen la joventut comunista. L'ingrés en dit partit té lloc després d'una rigorosa selecció, que exigeix un període de prova no inferior a un any. Els soviets—governos locals—es troben constituïts íntegrament per membres del partit (obrers, soldats, i, darrerament, camperols). La resistència per a entrar en el partit, creix amb la jerarquia o complicació intel·lectual del treball professional que realitza l'aspirant; per això el nombre de metges, enginyers, advocats i homes de carrera en general que hi figuren és relativament insignificant.

Varem demanar tot seguit, si es respecta o no la propietat privada adquirida amb el propi esforç, assegurant-nos que sí. Quan hom estalvia diners hom els deposita a la caixa d'estalvis, intervingudes pel Banc de l'Estat i rep una petita renda. Quan es mor poden heretar-lo solament per via directa (dona i fills), però, com és natural, es tolera la donació entre vius sense limitació de cap mena. Es troba implantada l'assegurança obligatòria contra la malaltia, invalidesa, accidents del treball i vellesa. L'assegurança de maternitat s'estén des del darrer mes de l'embaràs fins els 40 dies després del part. L'assegurança contra l'atur forçós no existeix per la senzilla raó que no hi ha tal atur, a hores d'ara. A mesura que en cada indústria es va arribant a la sobreproducció es disminueixen les hores de treball; d'altra banda, degut a l'enorme retard industrial que les guerres i revolucions han creat en el país, existeix, encara, una gran necessitat de productes industrials, de manera que la capacitat adquisitiva de la nació no s'estrancarà en bastants anys. L'original distribució de la setmana russa actual, dividida en cinc dies, quatre de feina i un de descans, permet d'evitar les aglomeracions observades els diumenges i dies festius en els països capitalistes, assegura un descans diari a la cinquena part de la població treballadora (en cada taller o fàbrica no treballen, per consegüent, més que les quatre cinquenes parts del personal cada dia), i, a més, permet de no interrompre totalment el treball, a no ésser en les festes de commemoració de la revolució social (1 de maig, 26 d'octubre).

Ens segueixen informant i ens asseguren: que l'exèrcit es troba completament sotmès al poder civil, emanat dels comissaris del poble (substituts